

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NE

Strona przeciwna: Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

Przy udziale: Finanzpolizei Team 91

Sentencja

- 1) Artykuł 20 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającej rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”), w zakresie, w jakim wymaga on, aby kary, o których w nim mowa, były proporcjonalne, jest bezpośrednio skuteczny i może być powoływany przez jednostki przed sądami krajowymi przeciwko państwu członkowskiemu, które dokonało jego nieprawidłowej transpozycji.
- 2) Zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że nakłada ona na organy krajowe obowiązek odstąpienia od stosowania przepisów krajowych, które są w części sprzeczne z wymogiem proporcjonalności kar przewidzianym w art. 20 dyrektywy 2014/67, wyłącznie w zakresie niezbędnym do umożliwienia nałożenia proporcjonalnych sankcji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 marca 2022 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Appeal Tribunal (Northern Ireland) – Zjednoczone Królestwo] – VI/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

(Sprawa C-247/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Artykuł 21 TFUE – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 16 – Dziecko będące obywatelem państwa członkowskiego przebywające w innym państwie członkowskim – Pochodne prawo pobytu rodzica sprawującego faktycznie pieczę nad tym dzieckiem – Wymóg posiadania pełnego ubezpieczenia zdrowotnego – Dziecko mające prawo stałego pobytu przez część istotnych dla sprawy okresów]

(2022/C 171/09)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Appeal Tribunal (Northern Ireland)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VI

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

Sentencja

- 1) Artykuł 21 TFUE i art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że ani dziecko będące obywatelem Unii, które nabyło prawo stałego pobytu, ani rodzic sprawujący faktycznie pieczę nad nim, nie są zobowiązani do posiadania pełnego ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy w celu zachowania prawa pobytu w przyjmującym państwie.

- 2) Artykuł 21 TFUE i art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do okresów poprzedzających nabycie przez dziecko będące obywatelem Unii prawa stałego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, zarówno to dziecko, gdy o prawo pobytu dla niego wnosi się na podstawie tego art. 7 ust. 1 lit. b), jak i rodzic sprawujący faktycznie pieczę nad nim, są zobowiązani do posiadania pełnego ubezpieczenia zdrowotnego w rozumieniu tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 313 z 21.09.2020.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 marca 2022 r. – Komisja Europejska/Rada Unii Europejskiej
(Sprawa C-275/20) (¹)**

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Decyzja (UE) 2020/470 – Przedłużenie okresu obowiązywania uprawnienia dotyczącego koprodukcji audiowizualnych przewidzianego w art. 5 Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony – Proceduralna podstawa prawna – Artykuł 218 ust. 7 TFUE – Procedura i zasada głosowania mające zastosowanie]

(2022/C 171/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland, M. Afonso i D. Schaffrin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: P. Plaza García i B. Driessen, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: J.-L. Carré, T. Stehelin, E. de Moustier i A. Daniel, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M.K. Bulterman, C.S. Schillemans i J. Langer, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady (UE) 2020/470 z dnia 25 marca 2020 r. dotyczącej przedłużenia okresu obowiązywania uprawnienia dotyczącego koprodukcji audiowizualnych przewidzianego w art. 5 Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony.
- 2) Skutki decyzji 2020/470 zostają utrzymane w mocy do czasu usunięcia stwierdzonych przyczyn nieważności.
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Republika Francuska i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.